

Danny de Jong, Robin Nimanong, Ritzah Statia

Amsterdam Fringe Festival 2021.

TRANSHUMANISTISCHE DANS, EEN THEATRAAL SCHOOLWERKSTUK EN PLAATJES DRAAIEN

Marijn Lems

12 september 2021

Gezien op 10 september 2021, Amsterdam Fringe Festival

Nog altijd onder strikt anderhalvemeterprotocol ging afgelopen weekend het Fringe Festival weer van start. Zoals iedere editie dompelt theaterkrant.nl zich weer uitgebreid onder in het programma. Dit keer een schoolwerkstuk over opgroeien in de VS, een transhumanistische dansvoorstelling en een intieme sessie plaatjes draaien.

Emotionele rijkdom

Het begin van *Kibra Silensio* bestaat uit stilte. In de Maarten Luther Kerk staat een indrukwekkende stapel speakers opgesteld, met daarvoor een platenspeler en wat LP's die over de grond liggen verspreid. Je hebt genoeg

tijd om het beeld in je op te nemen voordat maker en performer **Ritzah Statia** komt binnenlopen, met de grootste zorgvuldigheid haar Nike Air Jordans uitdoet en haar Tommy Hilfiger trainingsjack opvouwt, en plaatjes begint te draaien.

Vanwege haar gedetailleerde spel weet Statia bijna ogenblikkelijk een ongelofelijke intimiteit met de toeschouwer op te bouwen. Ernstig en gefocust kijkt ze voor en na ieder muziekfragment het publiek in, alsof ze bij ons checkt: zitten we op dezelfde golflengte? Doet deze muziek jou net zo veel als mij? Het lijkt op een soort calibratieproces, waarbij Statia op zoek is naar de perfecte muziek om met ons te delen. Terwijl de muziek speelt beweegt ze extreem subtiel op de beat mee, of playbackt ze stil een zin of twee mee. Het effect is verpletterend: de performer weet zo exact de kwetsbaarheid te bereiken die het met iemand delen van iets dat je echt mooi vindt met zich meebrengt.

Statia blijft uiteindelijk hangen bij de 90s-clubklassieker 'Show Me Love' van Robin S. Dit keer gaat ze echter verder: met gesloten ogen gaat ze voor het publiek staan en playbackt ze de hele song mee. Ze stopt, zet de muziek af, toch weer aan, gaat door, verdwijnt dieper in haar performance, tot ze zich totaal aan de song overgeeft. De parallel met de *lyrics*, die gaan over overgave aan de liefde door iemand die al vaak teleurgesteld is, ligt voor het oprapen, en zo begint zich een meer persoonlijke lijn in *Kibra Silensio* af te tekenen. De emotionele rijkdom die Statia in haar spel aan de dag legt is verpletterend – als ze aan het eind van de track haar ogen weer opslaat, onzeker maar ook *defiant* – stokt de adem in je keel.

De intensiteit van het begin wordt door de rest van de voorstelling niet meer geëvenaard, omdat *Kibra Silensio* vanaf dan een wat meer fragmentarische

(maar daarom niet minder boeiende) dramaturgie volgt. In verschillende scènes verbindt Statia muziek, dans en fysiek theater met persoonlijke ervaringen en kwetsuren, waarbij onder andere ongewenste intimiteiten, *body shaming* en persoonlijke emancipatie de revue passeren. Wat daarbij intact blijft is Statia's enorme spelprecisie en haar fysieke en emotionele durf, waardoor je van begin tot eind met haar verbonden blijft.

We hebben de afgelopen jaren al veel autobiografische voorstellingen gezien, maar die namen meestal de vorm aan van lecture performances en andere directe teksttheatervormen. De bril van *Kibra Silensio* is dat Statia, die werd opgeleid als danser en mimespeler, dezelfde eerlijkheid en kwetsbaarheid ook weet te vinden in een voorstelling die een veel interessantere artistieke vorm aanneemt, en zo zelfs een nog grotere emotionele impact sorteert.

Foto: *Kibra Silensio*

[Amsterdam Fringe Festival 2021. Deel 4 door Danny de Jong, Robin Nimanong, Ritzah Statia – Theaterkrant](#)

Tags

Danny de Jong

Jeroen Tiyuen Janssen

Joley Groeizaam

Neal Leemput

Ritzah Statia

Robin Nimanong

Fringe 2021